

[Finansministeren.]

rimelighed var i for pensionisternes vedkommende at gå videre, end der her er foreslået. Det ærede medlem hr. Bouet har faktisk ret i, at jeg er forhandlingsvillig, nogle af mine venner synes måske undertiden, at jeg er for forhandlingsvillig, men jeg er i hvert fald af natur sådan. Men i det foreliggende tilfælde har jeg stået fast på rimeligheden i den ordning, der her er foreslået. Derfor må jeg sige både til det ærede medlem og til andre ærede medlemmer, at jeg ikke vil kunne tiltræde en ændring på dette punkt. Jeg mener ikke, det er rimeligt. Mit standpunkt under behandlingen i folketinget og i lønningsudvalget er stadigvæk mit standpunkt.

Jeg er ikke sikker på, det ærede medlem hr. Bouet har helt ret i, at det i øjeblikket er vanskeligt for staten at få de kvalificerede folk til stillingerne. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg vil ikke bestride, at der kan være dette eller hint område, hvor en øjeblikkelig konjunktur kan have skabt et misforhold, som ellers normalt ikke er tilstede, men jeg kender intet eksempel på, at staten ikke har kunnet få sine ledende stillinger besat med kvalificerede folk. Jeg tror, det er en overdrivelse, som forsåvidt kommer til at virke urimeligt, som den let får karakteren af en vis nedsættende holdning overfor de mennesker, det drejer sig om. Jeg ved, at det er ikke det ærede medlem hr. Bouets opfattelse, men så meget mere synes jeg i og for sig, at man skal undgå at fremsætte betragtninger, der kan få en sådan virkning eller blive opfattet på denne måde.

Det ærede medlem hr. Bouet rejste spørgsmålet om, hvorvidt de kommunale repræsentanter fremtidig burde med i forhandlingerne. Jeg går ud fra, at det ærede medlem gør sig klart, at dette måtte betyde, at både kommunerne og organisationerne kom med. Jeg går ud fra, at det ærede medlem også gør sig klart, at vi dermed er midt inde i det største — og uløste — problem, som lønningskommissionen inden lovændringen i 1946 var inde på, nemlig at skabe en vis forbindelse mellem de kommunale og de statslige lønninger, eventuelt gennem oprettelse af et fælles lønnævns for parterne eller noget i den retning. Spørgsmålet lod sig ikke løse på daværende tidspunkt. Der var ingen stemning derfor, ingen vilje dertil, og

jeg ved ikke, om det i øjeblikket skulle ligge sådan, at samtlige landets kommuner skulle være stærkere inde på og mere tilbøjelige til at finde sammen i en lønforhandlingsfalanks overfor på den anden side arbejderne og funktionærernes organisationer. Jeg vil slet ikke lægge skjul på, at hvis en sådan udvikling kunne tilvejebringes, ville jeg anse det for at være værdifuldt, fordi det store problem herhjemme er det misforhold, der opretholdes mellem de kommunale og de statslige lønninger, og som det ikke siden 1919 på noget tidspunkt er lykkedes os at udligne, fordi en hvilken som helst forbedring af statstjenestemændenes forhold på et hvilket som helst tidspunkt, muligvis begrundet i misforholdet mellem de statslige og de kommunale lønninger, øjeblikkelig efterfølges af en tilsvarende forbedring i de kommunale lønninger, så spændvidden imellem de to lønsatser fastholdes. Det ville være af megen værdi, om man kunne nå til, at en ensartethed, såvidt en sådan nu er opnåelig, også blev tilvejebragt mellem disse to lønsatser. Hidtil har det, og det kan man beklage, desværre ikke været tilfældet.

Det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen har jeg ingen bemærkninger til, idet jeg overfor det ærede medlems udtalelser vedrørende pensionisterne skal henvise til, hvad jeg allerede har sagt.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen repræsenterede de kommunistiske synspunkter. De er udtrykt i hans partis ændringsforslag i folketinget. Efter dette ændringsforslag skulle tjenestemændene ikke have $2\frac{1}{2}$ portion, som jeg har foreslået, men 6 portioner. Efter kommunisternes ændringsforslag skulle statens udgifter ikke være 22 mill. kr., men 66 mill. kr. årligt og for indeværende års vedkommende ikke, som jeg har foreslået 28, men 83 mill. kr. Det ærede medlem og hans parti har altid pengene med, når de kommer med forslag. De har lige i folketinget fremsat et forslag til beslutning om nedsættelse af skatterne, et forslag, som, hvis det gennemføres i den form, hvori det er forelagt, vil koste 250 mill. kr. (Chr. Nielsen: Og anvist dækning!). Har man også anvist dækning? Det er så fornemt anvist, at det er svært for os andre at få øje på, men ikke desto mindre har det ærede medlem sikkert ret, når han siger noget sådant. Det propagandamageri, som laves i alle sager,